

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମର ନିର୍ଗତ ହେଉ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଏହା ମୋର ଶରୀର, ଏଥିରେ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାରର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ଯଦିଓ ତୁମକୁ ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୁଏ ତେବେ ବି କିଛି ବୁଝିପାରିବ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଜୀଙ୍କର କେଉଁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦୃଢ଼ାରା ତୁମେ ଗର୍ଭଦେଲର ଦଶତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ବାବାଜୀଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ହେଲା— ପିଲାମାନେ ନଷ୍ଟମୋହା ହୁଅ, ଏକମାତ୍ର ବାବା ଦୃଢ଼ିତା କେହି ନୁହେଁ, ତୁମେ କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ ଆଉ କୌଣସି ବି ପାପ କରୁନା କର ନାହିଁ ତେବେ ଗର୍ଭଦେଲର ଦଶତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ଦେଲିଆଁରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବାରମ୍ବାର ଦେଲକୁ ଯାଉଥିବା କ'ଣ ହୋଇ ଆସିଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏହି ଦଶତରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାପାଇଁ । ସତ୍ୟ ଯୁଗରେ ଗର୍ଭଦେଲ ରହିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଆତ୍ମା କ'ଣ ଏବଂ ତା'ର ପିତା ପରମାତ୍ମା କିଏ ? ଏହିକଥା ପୁଣି ଥରେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ଦୁନିଆ । ପତିତ ସଦା ସର୍ବଦା ଅନ୍ଧାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ପାବନ ଦୁନିଆରେ ଜ୍ଞାନୀମାନେ ରହିଥାନ୍ତି । ଭାରତ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ସେଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲୁଥିଲା । ସେଠାରେ ସେମାନେ ବହୁତ ଧନବାନ, ସୁଖୀ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଭାରତବାସୀ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଥବା ରଚୟିତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହିକଥା କେବଳ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଜାଣିବେ, ଜୀବଜନ୍ତୁ ତ ଜାଣିବେ ନାହିଁ ନା । ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହି ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ତ ପାରଲୌକିକ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଆତ୍ମା ନିଜର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛି । ଲୌକିକ ପିତା ଏହି ଶରୀରକୁ ଜନ୍ମ ଦେଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ପାରଲୌକିକ ପିତା, ଯିଏକି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ ଏବଂ ରାମ ସୀତା ତ୍ବରତା ଯୁଗରେ ଥିଲେ । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ପିଲେ, ତୁମେ ନିଜର ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତର ମନେପକାଇ ଆସିଛ । ତେବେ ଲଗାତର ପିତା ତ ନିର୍ଗତ ରୂପେ ନିରାକାର ନା । ଆମର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନିରାକାର ଅଟେ । ଏଠାକୁ ଆସି ସାକାର ହେଉଛି । ଏହି ସାମାନ୍ୟ କଥା ମଧ୍ୟ କାହାରି ବୁଝିପାରେ ଆସୁନାହିଁ । ସିଏ ତୁମର ବେହରା ପିତା ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ତାକୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମାତା ପିତା... ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ହୋଇଛୁ ତେଣୁ ସଞ୍ଚରଗର ମାଲିକ ହେଉଛୁ ପୁଣି ଆପଣଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ଦୃଢ଼ାରା ନର୍କର ମାଲିକ ହୋଇଯାଉଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ବାବା ଆସି ବର୍ତ୍ତମାନଙ୍କ ଦୃଢ଼ାରା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମୁଁ ହେଉଛି ରଚୟିତା, ଏହା ମୋର ରଚନା, ଯାହାର ରହସ୍ୟ ମୁଁ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛି । ଏକଥା ବର୍ତ୍ତମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଦେଖିନାହାନ୍ତି ପୁଣି କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ଏକଥା ତ ବୁଝୁଛ ନା— ମୁଁ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ତ ମହାନ ଆତ୍ମା, ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ନିର୍ଗତ ହୋଇଯାଉଛି ଯେ - ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଏହା ହେଉଛି ମୋର ଶରୀର । ଶରୀର ବିନାଶୀ, ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ । ଆତ୍ମା ହେଉଛି ସେହି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବହୁତ ଭଲ ବୁଝିମାନମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି । ମାୟା ସେମାନଙ୍କ ବୁଝିପାରେ ତାଲା ପକାଇଦେଇଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଆତ୍ମାର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଉନାହିଁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଅନେକ ଜନ୍ମ ନେଉଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନ୍ମରେ ଶାରୀରିକ ପିତା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୁଅନ୍ତି । ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି କାହିଁକି ଭାବୁନାହିଁ ? କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଉ । ଆରେ, ଏତେ ଜନ୍ମ ହେଲା କାହାକୁ କହିଥିଲ କି ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେଉ ? ଯଦି ବି କାହାକୁ ଆତ୍ମାର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି । ବାବାଜୀ ତୁମେମାନେ ଜାଣିନାହିଁ । ବେହରା ବାବାଜୀଙ୍କ ବିନା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ କେହି କରାଇପାରିବେ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି— ହେ ଭଗବାନ, ତେବେ ସିଏ ପିତା ହେଲେ ନା । ତୁମର ଦୁଇଜଣ ପିତା ଅଛନ୍ତି- ଜଣେ ହେଲେ ବିନାଶୀ ଶରୀରକୁ ଜନ୍ମ ଦେଉଥିବା ବିନାଶୀ ପିତା, ଆଉ ଜଣେ ହେଲେ ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଅବିନାଶୀ ପିତା । ତୁମେମାନେ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛ— ତୁମେ ମାତା ପିତା... ତାଙ୍କୁ ତୁମେମାନେ ମନେପକାଉଛ ତେବେ ସିଏ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ଆସିଥିବେ । ଏଠାରେ ଜଗଦମ୍ବା ଏବଂ ଜଗଦପିତା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ବସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛନ୍ତି । ବୈକୁଣ୍ଠରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଭାରତରେ ଥିଲେ ନା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଉପରେ କେଉଁ ସଞ୍ଚରଗ ଅଛି । ଆରେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ ଅଛି, ତେବେ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ କରିଥିବେ । ଏହି ଦିଲ୍ଲୀତା ମନ୍ଦିର ତୁମର ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟର ସ୍ୱାମୀ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ରାଜଯୋଗୀ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ୧୦୮ଟି କୋଠରୀ ତିଆରି ହୋଇଛି, ଅଧରକୁମାରୀ ଏବଂ କୁମାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଠାରେ ବସିଛନ୍ତି, ଏହାର ସ୍ୱାମୀ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିରେ ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଦିଲ୍ଲୀତା ମନ୍ଦିର ବିଲକୁଲ୍ ଏହାର ଅବିକଳ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ମନ୍ଦିରର ଯିଏ ନିର୍ମିତ ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣାନାହିଁ ଯେ ଏହି ମନ୍ଦିର କାହାର ? ତେବେ ଦିଲ୍ଲୀତା ନାମର କିଛି ଅର୍ଥ ଥିବ ନା । ଦିଲ୍ ନେଲାବାଲା କିଏ ? ଏହି ଆଦିଦେବ ଏବଂ ଆଦିଦେବୀ ମଧ୍ୟ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛନ୍ତି । ଇଏ ମଧ୍ୟ ସେହି ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଇବେ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି

ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଉନ୍ନତ ସାଗର । ଏହି ଆଦିଦେବତ୍ବ ଶରୀରରେ ଆସି ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ମନ୍ଦିର କେବେ ତିଆରି ହୋଇଥିଲା, କାହିଁକି ତିଆରି ହୋଇଥିଲା, ଏହା କାହାର ସମ୍ପାଦନା ଅଟେ ? କିଛି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କେତେ ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । କାଳୀ, ଦୁର୍ଗା, ଅନ୍ନପୁରଣ୍ଣା... କିନ୍ତୁ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଅନ୍ନପୁରଣ୍ଣା କିଏ ହେବ ? କେଉଁ ଦେବୀ ଅନ୍ନ ଉତ୍ତାର ପୁରଣ୍ଣା କରିଥା'ନ୍ତି, ଏକଥା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ? ଭାରତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ସେଠାରେ ତ' ଅସରନ୍ତି ବୈଭବ ଥିଲା । ଯଦି ଏହି ୮୦-୯୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ୧୦-୨୦ ଅଣାରେ ଶସ୍ୟ ମିଳୁଥିଲା ତେବେ ତା' ପୂର୍ବରୁ କେତେ ଶସ୍ୟ ହୋଇନଥିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ' ଶସ୍ୟ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ଜିନିଷ ବହୁତ ଶସ୍ୟତା ଏବଂ ଭଲ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ବି କେହି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ବାବା ଆସି ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ ଏହି ଆଖି ମିଳିଛି ଦେଖିବା ପାଇଁ, କାନ ମିଳିଛି ଶୁଣିବା ପାଇଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନିରାକାର ଏହି ଶରୀରର ଆଧାର ନେଉଛି । ମୋତେ ସର୍ବଦା ଶିବ ବୋଲି ହିଁ କହୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ମୋର ବହୁତ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି- ରୁଦ୍ର, ଶିବ, ସୋମନାଥ... କିନ୍ତୁ ମୋର ତ ଏକମାତ୍ର ନାମ ହେଲା ଶିବ । ଶିବାୟ ନମଃ, ଏହିଭଳି ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ପ୍ରଥମେ ଅବସ୍ଥିତାରୀ ଭକ୍ତି ଥିଲା । ଏବେ ତ' ତୁମେ ମାଟି-ଗୋତି ସବୁଠାରେ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି କହୁଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଭକ୍ତିର ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ବୋମା ଇତ୍ୟାଦି ତିଆରି ହୋଇଛି ଏଥିରେ କେତେ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେତେ କମ୍ ସଂଖ୍ୟା ରହିବେ, ମାତ୍ର ୯ ଲକ୍ଷ ରହିବେ । ବାକି ଏତେ ସବୁ କୁଆଡ଼େ ଯିବେ ? ତେବେ ଲଢ଼େଇ ଭୂମିକାପ ଇତ୍ୟାଦି ହେବ । ବିନାଶ ତ' ନିଶ୍ଚିତ ହେବ ।

ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଜାପତି, କେତେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ଅଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ପିତା କିଏ ? ନିରାକାର ଶିବ । ଆମେ ତାଙ୍କର ନାତି ନାଉଣୀ । ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପର ବୋଧ କମ୍ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏହା ହେଉଛି ବିକାରୀ ପତିତ ଦୁନିଆ । ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଲା ନିର୍ବିକାରୀ ଦୁନିଆ । ସେଠାରେ ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ନିୟମ ଅନୁସାରେ ଗୋଟିଏ ପିଲା ହେବ । କେବେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହେବନାହିଁ । ତାହା ସୁଖଧାମ ଅଟେ । ଏଠାରେ ତ' କେତେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଶରୀରତ ଭଗବତ ଗୀତା, ଭଗବାନୁବୀତ । ଆରଜ୍ଞା— ତେବେ ଭଗବାନ କିଏ ? ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଆରେ, ସିଏ ତ' ଛୋଟ ପିଲା, ସିଏ ପୁଣି କିପରି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ ? ସେ ସମୟରେ କ'ଣ ପତିତ ଦୁନିଆ ଥିଲା କି । ସଦଗତି ଦେବାପାଇଁ ଯେଉଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇବେ, ତେବେ ସିଏ ତ' ଏଠାରେ ରହିବା ଦରକାର । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ରୁଦ୍ର ଗୀତା ଉନ୍ନତ ଯନ୍ତ୍ର ବୋଲି ଲେଖାଯାଇଛି । କୃଷ୍ଣ ଗୀତା ଉନ୍ନତ ଯନ୍ତ୍ର ତ' ଲେଖା ହୋଇନାହିଁ । ଏହି ଉନ୍ନତ ଯନ୍ତ୍ର କେତେ ବର୍ଷ ଧରି ଚାଲିଆସୁଛି, ଏହାର ସମାପ୍ତି କେବେ ହେବ ? ଯେତେବେଳେ ସାରା ସୃଷ୍ଟି ଏଥିରେ ସଂହା ହେବ । ଯନ୍ତ୍ର ଯେତେବେଳେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ସେଥିରେ ସବୁ କିଛି ସଂହା କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏହି ଯନ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅନତିମ ସମୟ ପର୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହେବାର ଅଛି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କାଳର କାଳ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏଠାରୁ ନେଇଯିବାପାଇଁ ଆସିଛି । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛି ଯେମିତି କି ତୁମେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସର୍ବଦା ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଥିଲେ— ଏହି ଫରକ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଏଠାକୁ ଆସିଲେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଘରକୁ ଗଲେ ସବୁ ଶେଷ ହୋଇଯାଉଛି । ଯେପରି ଗର୍ଭ ଦେଲରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରି ଆସୁଛନ୍ତି— ଆମେ ପାପ କରିବୁ ନାହିଁ । ପୁଣି ବାହାରକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ପାପ କରିବାରେ ଲାଗିପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ଦେଲଦ୍ୱାରା ଅଟନ୍ତି ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଯେତେ ବି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଦେଲଦ୍ୱାରା ଅଟନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର ଗର୍ଭଦେଲକୁ ଆସି ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଗର୍ଭ ଦେଲଦ୍ୱାରା ହେବାରୁ ମୁକ୍ତ କରୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଗର୍ଭକୁ ଦେଲ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହି ଦଣ୍ଡରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଆସିଛି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ମୋତେ ମନେପକାଅ, କୌଣସି ପାପ କରନାହିଁ, ନଷ୍ଟମୋହା ହୁଅ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ମୋର ତ' ଏକମାତ୍ର ବାବା ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ନୁହେଁ... ଏହା କୌଣସି କୃଷ୍ଣଙ୍କର କଥା ନୁହେଁ । କୃଷ୍ଣ ତ' ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ଏବେ ଆସି ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇଛନ୍ତି ପୁଣି ଇଏ ହିଁ କୃଷ୍ଣ ହେବେ, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଉପାସ ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭଗବାନ ଆସି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ତୁମର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଗଢ଼ୁଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନେକ ଜନ୍ମର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଜମା କରୁଛ, ଯିଏକି କି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ଏସବୁ କଥା ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଉପାସରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତାଙ୍କର ନିଦ୍ରା ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଏଥିରେ ଆମେ କାହିଁକି କନ୍ଦାକଟା କରିବୁ ? ଆମେ ବସ୍ତ୍ର ଆଉ ଆଉ ସେହି ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛୁ । ଏହି ଶରୀର ପ୍ରତି ମଧ୍ୟ ଆମର ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ଭାରତର କେତେ ସେବା କରୁଛ । ତୁମମାନଙ୍କର ନାମର ହିଁ ଗାୟନ ହେଉଛି— ଅନ୍ନପୁରଣ୍ଣା, ଦୁର୍ଗା, କାଳୀ ଇତ୍ୟାଦି । ବାକି କାଳୀଙ୍କର କୌଣସି ଭୟାନକ ଚେହେରା ଅଥବା ଗଣେଶ ଶୁଣିବାଲା ହୋଇନାହାନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ' ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି କରୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ନିଗ୍ରହ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ ପୁଣି

ଭବିଷ୍ୟତରେ ଯାଇ ରାଜକୁମାର କୁମାରୀ ହେବୁ । ବାବା ଯିଏକି ସଞ୍ଚରଣର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଜଗଦମବାଞ୍ଚକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ମନଦିର ତିଆରି ହୋଇଛି - ବରତ୍ତମାନ ସିଏ ଚୈତନ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି । କଳିଯୁଗ ପରେ ପୁଣି ସତ୍ସୟୁଗ ଆସିବ । ବିନାଶ ବିଷୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ଆରେ, ପରଥମେ ତୁମେ ପାଠ ପଢ଼ି ହୋସିଆର ତ' ହୋଇଯାଅ । ବାସ୍ତବରେ ମହାଭାରତ ଲଢ଼େଇ ହୋଇଥିଲା ତାପରେ ହିଁ ସଞ୍ଚରଣର ଦୂଞ୍ଚାର ଖୋଲିଥିଲା । ତେବେ ବରତ୍ତମାନ ଏହି ମାତାମାନଙ୍କ ଦୂଞ୍ଚାରା ସଞ୍ଚରଣର ଦୂଞ୍ଚାର ଖୋଲୁଛି ସେଥିପାଇଁ ବନ୍ଦେ ମାତରମର ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ନା । ପବିତ୍ରତାର ହିଁ ବନ୍ଦନା କରାଯାଇଥାଏ । ଦୁଇପୁରକାରର ମାତା ଅଛନ୍ତି— ଜଣେ ହେଲେ ଶାରୀରିକ ସମାଜ ସେବକ, ଅନ୍ୟ ଜଣେ ହେଲେ ଆତ୍ମିକ ସମାଜ ସେବକ । ତୁମର ଏହା ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଘରକୁ ଯିବୁ । ସେଥିପାଇଁ ଭଗବାନୁବାଚ— ମନମନାଭବ । ତୁମେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ବାଳକ କୃଷ୍ଣ ତ' ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ତ' ନିଜର ପିତା ଅଛନ୍ତି । ମନମନାଭବର ଅର୍ଥ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏକଥା ତ' ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହେବ ଏବଂ ଉଡ଼ିବାକୁ ତେଣା ମିଳିଯିବ । ଏବେ ତୁମେ ପଥରବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେଉଛ । ରଚୟିତା ପିତା ତ' ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଆଦିଦେବ ଏବଂ ଆଦିଦେବୀଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଏଠାରେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁ । ଏହିଠାରେ ହିଁ ତୁମେ ତପସ୍ୱୀ କରିଥିଲ, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ତୁମର ସମାରକୀ ରହିଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ରାଜତତ୍ତ୍ୱ କିପରି ମିଳିଲା, ତାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ରାଜରକ୍ଷି ଅଟ । ରାଜତତ୍ତ୍ୱ କରିବା ପାଇଁ ଅଥବା ପୁନର୍ବାର ଭାରତର ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ପାଇବା ପାଇଁ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ । ତୁମେ ଭାରତରେ ସଞ୍ଚରଣର ରାଜତତ୍ତ୍ୱ ସ୍ୱାପନ କରୁଛ, ନିଜର ଶରୀର-ମନ-ଧନ ଦୂଞ୍ଚାରା ସେବା କରୁଛ । ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ତୁମେ ପତିତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁଛ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ମୁକ୍ତିଦାତା, ଦୁଃଖହରତା ସୁଖକରତା । ବାବା ତୁମର ଦୁଃଖ ହରଣ କରିବାପାଇଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଗତରୁ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମେ ମାୟାଜିତ-ଜଗତଜିତ ହେଉଛ । ତୁମେ କଳପ କଳପ ରାଜ୍ୟ ନେଉଛ ଏବଂ ହରାଉଛ । ଏହା ରୁଦ୍ର ଶିବଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରୁ ବିନାଶ ଜଞ୍ଜାଳା ପରଜନ୍ମଲିତ ହେଉଛି । ତେଣୁ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବେ ଏବଂ ତୁମେ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ହୋଇଯିବ । ଦୂଞ୍ଚାପରରୁ ହିଁ ଦୁଃଖ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୁଁ ଆସି ନରକବାସୀମାନଙ୍କୁ ସଞ୍ଚରଣବାସୀ କରୁଛି । କଳିଯୁଗ ହେଉଛି ବେଶ୍ୱାଳୟ ଏବଂ ସତ୍ସୟୁଗ ହେଉଛି ଶିବାଳୟ । ତୁମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କ ଦୂଞ୍ଚାରା ସଞ୍ଚରଣର ମାଲିକ ହେଉଛ ତେବେ ଏହିପରି ଖୁସିର ନିଶା ଚଢ଼ିବା ଦରକାର ନା । ଆଉଁଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଆଉ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ ସମ୍ପଦତିର ଅଧିକାର ନେବାକୁ ହେବ, କୌଣସି କଥାର ଚିନ୍ତା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ ।

(୨) ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିଜର ଶରୀର-ମନ-ଧନ ଦୂଞ୍ଚାରା ଭାରତକୁ ସଞ୍ଚରଣ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ରାବଣଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାର ଉପାୟ ବତାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବେହଦର ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ସଞ୍ଚରଣ ଦୂଞ୍ଚାରା ହଦର କଥାକୁ ସମାପ୍ତ କରୁଥିବା ଅନୁଭବର ମୂର୍ତ୍ତି ହୁଅ । ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପରେ ସୃଷ୍ଟିରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ବୀଜ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଦୁଇ ପତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ସହିତ ନିକଟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଥିବା ବୃକ୍ଷର କାଣ୍ଡ ଅଟ । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଏହି ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରୁହ, ବେହଦର ସମ୍ବୁଦ୍ଧିସଞ୍ଚରଣ ହୁଅ । ତେବେ ହଦର ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କଥା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତା' ସହିତ ନିଜର ବେହଦର ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାକୁ ଆସିଯାଅ ତେବେ ସଦା ସର୍ବଦା ସର୍ବ ଅନୁଭବର ମୂର୍ତ୍ତି ହୋଇଯିବ ଏବଂ ବେହଦର ପୁରବଦପଣିଆର ଯେଉଁ କରତବ୍ୟ ରହିଛି ତାକୁ ମଧ୍ୟ ସବୁବେଳେ ସମ୍ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖ । ତୁମ ପୁରବଦମାନଙ୍କର କାମ ହେଲା ଅମରଜ୍ଞୋତି ହୋଇ ଅନ୍ଧକାରରେ ଏଣେତେଣେ ଘୁରି ବୁଲୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଯଥାର୍ଥ ଲକ୍ଷ୍ମରେ ପହିଁଝୁଟାଇବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- କୌଣସି ବି କଥାର ସଂଶୟରେ ଆସିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମଉଜର ଅନୁଭବ କରିବା ହିଁ ମସ୍ତ ଯୋଗୀ ହେବା ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***